

Prilika o usmiljenem in sočutnem Očetu

Rembrandt je na sliki o sočutnem očetu, ki je na prvi strani, poustvaril trenutek, ko mlajši sin pade pred očetove noge, da bi se mu izpovedal. Na sliki nas lahko močno nagovorita izraznost očetovega obraza in nežnost, s katero polaga svoji roki, ena roka je ženska (Bog kot usmiljena in sočutna mati) druga moška (Bog kot usmiljeni in sočutni oče), na ramena mladeniča, ki simbolizira vsakega od nas. To je trenutek negibnosti sprejemanja in odpuščanja v negibnosti kompozicije, ki traja neskončno. Gib očeta in sina govori o nečem, kar ne mine, marveč traja večno. Jakob Rosenberg strne svoja opažanja Rembrandtove slike o izgubljenem sinu in pravi: Skupina oče-sin je na videz negibna, toda v bistvu je zelo razgibana. Prilika ne govori o človeški ljubezni zemeljskega očeta. Kar se tukaj misli in predstavlja, je Božja ljubezen in usmiljenje, ki smrt spreminja v življenje. Gre za večni Božji objem. Ti si moj ljubljeni sin. Gre za Boga, ki človeka sočutno ljubi. Eden največjih izzivov duhovnega življenja je danes in vedno sprejeti Božje usmiljenje. Rembrandt se je naslikal v mlajšem in starejšem sinu. Vlogi obeh je doživel. Oba potrebujeta ozdravitev in odpuščanje. Oče želi v svoji hiši oba sinova, tudi starejši mora priznati, da je grešnik. Oba sta slaba. Samo Oče je dober. Oče ljubi oba. Oče vedno ljubi. Blizu je obema. Gre za priliko o Božji, Očetovi in Materini ljubezni, nežni, sočutni in usmiljeni. Oče izraža ljubezen do človeštva, ki ga ljubi od vekomaj in za vedno. To je podoba našega Boga Očeta, ki nam ga je razodel Jezus Kristus na toliko načinov in v različnih prilikah. Zaradi tega sočutnega, ljubečega in usmiljenega Boga Očeta v priliki o izgubljenem sinu tudi današnji človek lažje in s hvaležnostjo veruje v odpuščanje lastnih in grehov vsega sveta.

P. Simon Alfonz Rupnik
kapucin, duhovnik

Rojen:

28. 10. 1934, Breznica (Žiri)

Večne zaobljube:

4. 10. 1964, Ljubljana

Duhovniško posvečenje:

29. 6. 1965, Ljubljana

Umrł:

14. 6. 2014, Maribor - Studenci

Pokopan:

17. 6. 2014, Maribor - Pobrežje

VONJ PO KRUHU

Obstaja vonj po kruhu, Gospod, ki v meni prebudi okus dobrih stvari, plemenitih občutij, pomenljivih čustev mojega življenja.

Obstaja vonj po kruhu, Gospod, ki mi prinaša v spomin vsakodnevni napor slehernega preprostega človeka, veselje skupne mize, treznega, bogatega bratstva, sijočih in jasnih obličij ljudi, ki pošteno in prizadevno opravljajo svoje delo.

Obstaja vonj po kruhu, Gospod, ki me sili, da se trudim za to, da bi naredil lepši ta del sveta, ki si ga zaupal tudi meni, ki me vabi, naj delim vire, ki si mi jih dal v roke, in naj si ne prizadevam, da bi zadržal zase večji delež in prepustil drugim samo drobtinice.

Kako lep bo ta naš svet, Gospod, ko ga bo preplaval vonj po kruhu in se bodo ljudje mogli nasititi pri skupnem obedu pri tvoji mizi, ker bodo našli naklonjenost in hrano po tvoji volji za vsakogar od njih.

*(C. Biscontin R. Laurita, **Stvari govoriyo**, Frančiškova knjižnica, Ljubljana 2006, 302-303.)*

Simon Rupnik je bil najbrž najbolj zvest bralec knjig Frančiškove knjižnice, ki jo izdajajo kapucini in zato iz ene od njih objavljamo besedilo »Vonj po kruhu«. Seveda pa je neizmerno spoštoval zemljo, »ki nas kakor mati hrani in nam gospodinji, in prinaša različno sadje in pisane rože z zelenjem« (sv. Frančišek Asiški).

Simon, hvala ti za vse.

